

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáš Mottla a soudců JUDr. Jiřího Körblera a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci

žalobce:

██████ V ██████ Š ██████ narozený ██████
bytem ██████
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Chramostou
sídlem Kadaňská 3550/39, 430 03 Chomutov

proti
žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, Nové Město, 128 10 Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Nové Město, 128 00 Praha 2

o zaplacení 624 155 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. února 2020,
č. j. 15 C 219/2019-78,

takto:

- I.** Rozsudek soudu prvního stupně se v napadených výrocích I a III **potvrzuje**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost do patnácti dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku 98 458 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 9,75 %

Shodu s prvopisem potvrzuje Natálie Kalinová.

ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení (výrok I), co do částky 525 697 Kč spolu s úrokem za prodlení ve výši 9,75 % ročně z této částky od 1. 11. 2019 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II) a o povinnosti k náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl tak, že žalovaná je povinna na jejich náhradu zaplatit žalobci 14 968,70 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce (výrok III).

2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení celkem 624 155 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady nemajetkové újmy způsobenému dle žalobních tvrzení nepřiměřenou délkou trestního stíhání, které bylo zahájeno usnesením Policie České republiky, SKPV Správy Severočeského kraje v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2006, ČTS: [REDAKCE] a pravomocně skončilo až po (více jak) dvanácti letech a sedmi měsících.
3. Soud prvního stupně při svém rozhodování vyšel ze zjištění, že usnesením Policie České republiky, SKPV Správy Severočeského kraje, II. odbor – HK, 1. odd., v Ústí nad Labem ze dne 8. 3. 2006, ČTS: [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro trestný čin porušování povinností při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) trestního zákona, kterého se měl dopustit tím, že jako člen [REDAKCE] doporučil v rámci přijatého usnesení ze dne 21. 4. 2005, č. j. [REDAKCE] na podkladě (výsledků) statutárním městem [REDAKCE] dne 12. 4. 2005 vyhlášeného výběrového řízení prodej 103 699 kusů městem vlastněných akcií teplárny United Energy, a to společnosti Global Brokers, a. s., která jako jediná z přihlášených zájemců nesplnila podmínku vyhlášeného výběrového řízení, tj. úhradu případných dividend za rok 2004, čímž postupoval vědomě v rozporu s ustanovením o hospodaření obce, které tím vznikla z rozdílu možného zisku škoda nejméně ve výši 22 295 285 Kč. Předmětné usnesení bylo žalobci doručeno dne 15. 6. 2006. Dne 17. 3. 2006 proti němu podal stížnost, která však byla dne 25. 4. 2006 jako nedůvodná zamítnuta. Spolu s žalobcem bylo trestně stíháno ještě dalších 12 osob, [REDAKCE] města [REDAKCE]. V rámci přípravného řízení bylo zajišťováno značné množství důkazního materiálu (znalecký posudek na ocenění akcií, velké množství listinných důkazů ke zjišťování jiných nabídek na trhu, k fungování a kompetencím úřadu Statutárního města [REDAKCE] zápisy ze schůze Rady Statutárního města [REDAKCE] výpisy z účtů, smluvní dokumentace, listiny k vývoji kurzu a objemu obchodů emitenta akcií, podklady k výběrovému řízení, včetně jednotlivých přihlášek, podání vysvětlení značného množství osob atd.). Žalobce využil svého práva nevyprávět. Obžaloba byla poté u Krajského soudu v Ústí nad Labem podána dne 30. 11. 2006, kde byla věc dále vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2008, č. j. [REDAKCE] bylo trestní stíhání obžalovaných zastaveno podle § 188 odst. 1 písm. c) tr. ř., ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. Ke stížnosti státního zástupce Vrchní soud v Praze svým usnesením ze dne 30. 5. 2008, č. j. [REDAKCE] usnesení soudu prvního stupně o zastavení trestního stíhání zrušil a věc vrátil státnímu zástupci k nutnému došetření přesahujícímu možnostem soudu. V rámci došetření byl proveden nový znalecký posudek na ocenění akcií a následně dne 11. 8. 2009 byla ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem podána nová obžaloba, která tentokrát byla vedena u tohoto soudu pod sp. zn. [REDAKCE]. Pro velké množství nevyřízených věcí z předchozích let bylo věc projednávajícímu soudci povoleno prodloužení lhůty pro nařízení hlavního líčení až do dne 10. 3. 2011. Hlavní líčení však bylo nařízeno až dne 3. 4. 2013 na dny 5. - 7. 6. 2013 s tím, že posléze z důvodu většího počtu změn v osobách obhájců obžalovaných spojených s žádostí o prostudování věci byl termín hlavních líčení přeložen na 5. - 6. 9. 2013. Všichni obžalovaní odmítli vypovídat. Hlavní líčení bylo dále odročeno na den 3. - 4. 10. 2013 a 7. - 8. 11. 2013. Odročných termínů hlavního líčení se žalobce osobně neúčastnil. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 11. 2013 byli obžalovaní obžaloby zproštěni s odůvodněním, že v obžalobě označený skutek není trestným činem. K odvolání státního zástupce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 5. 3. 2014, č. j. [REDAKCE] rozsudek soudu prvního stupně o zproštění obžaloby zrušil a věc vrátil zpět soudu prvního stupně k dalšímu řízení s poukazem na jeho nedostatečná skutková zjištění. Soudní spis byl Krajskému soudu v Ústí nad Labem vrácen

dne 2. 7. 2014. Poté, co státní zástupce dne 16. 2. 2015 a poté 15. 5. 2015 urgoval soud o další postup, bylo nařízeno hlavní líčení na dny 6. – 7. 1. 2016, které proběhlo v nepřítomnosti žalobce coby obžalovaného, a stejně tak tomu bylo i v termínech odročeného hlavního líčení konaného ve dnech 17- 20. 4. 2016 a 25. 4. 2016, kdy rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem byli všichni obžalovaní opětovně zproštěni obžaloby podle § 226 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Protože i proti tomuto rozsudku podal státní zástupce odvolání, byl spis dne 11. 6. 2018 předložen Vrchnímu soudu v Praze, který svým usnesením ze dne 25. 10. 2018 napadený rozsudek usnesením ze dne 25. 10. 2018 v celém rozsahu zrušil a rozhodl sám tak, že předmětné trestní stíhání zastavil z důvodu promlčení, k němuž došlo dne 11. 8. 2014. Zmíněné usnesení Vrchního soudu v Praze ve vztahu k žalobci nabylo právní moci dnem 16. 11. 2018. Uvedené trestní stíhání zastupitelů města [redacted] bylo přitom medializováno jak na regionální, tak i celostátní úrovni. Nárok na náhradu nemajetkové újmy, který žalobce učinil předmětem tohoto řízení, byl předběžně uplatněn u žalované dne 30. 4. 2019. Žalovaná svým stanoviskem ze dne 16. 10. 2019 konstatovala, že v naříkaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v jeho nepřiměřené délce, přičemž žalobci poskytla toliko zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na přiměřenou délku řízení, které vzhledem k okolnostem daného případu považuje za dostatečný způsob satisfakce žalobcem utrpěné nemajetkové újmy.

4. Na základě takto učiněného závěru o skutkovém stavu věci soud prvního stupně [s odkazem zejména na § 13 odst. 1 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „OdpŠk“] shledal žalobou uplatněný nárok zčásti důvodným. Zdůraznil přitom, že s ohledem na délku předmětného soudního řízení a jeho charakter, kdy jak Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“), tak i konstantní judikatura spojuje s trestním stíháním poškozených nutnost rychlého a účinného vyřešení takového řízení, dovodil, že v daném případě byly co do základu naplněny zákonné předpoklady vzniku odpovědnosti žalované za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, za který se považuje též porušení povinnosti projednat trestní věc v přiměřené době. Toliko pouhé konstatování porušení práva, a to ani ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, k němuž došlo v rámci předmětného trestního stíhání, soud prvního stupně - s poukazem na konkrétní okolnosti případu - neshledal dostačující formou nápravy žalobci způsobené nemajetkové újmy. Akcentoval přitom především délku trestního stíhání a s ní související masivní zásah do osobnostní sféry do té doby trestně bezúhonného regionálního politika s vizí úspěšné politické kariéry, který byl obžalován pro poměrně závažný trestný čin. Uzavřel, že za tohoto stavu je třeba uvažovat též o potřebě relativní náhrady uvedené nemajetkové újmy.
5. Vycházejíc z uvedené délky trvání posuzovaného trestního stíhání soud prvního stupně s odkazem na ustálenou judikaturu, podle níž je možné za každý rok trvání řízení uvažovat o obecné výši imateriální újmy v rozmezí 15 000 až 20 000 Kč za každý rok trvání takového řízení s tím, že za prvé dva roky řízení lze přiznat částku pouze v poloviční výši, uzavřel, že obecná základní výše odškodnění, která je výchozí pro její následnou individualizaci, v posuzovaném případě činí 196 916 Kč. Jedná se o součin délky trvání trestního stíhání žalobce a částky 17 000 Kč, neboť podle jeho názoru s ohledem na zjevně nepřiměřenou délku posuzovaného řízení bylo namíste při stanovení obecné základní výše zmíněné újmy vycházet nikoliv ze základní sazby obecné nemajetkové újmy představované částkou 15 000 Kč, nýbrž částky vyšší, konkrétně právě částky 17 000 Kč, jejímž prostřednictvím má být v souladu s judikaturou reagováno na situace, kdy délka odškodňovaného řízení se blíží délce řízení v extrémních případech. Takto získanou částku soud prvního stupně shledal zároveň i částkou odpovídající její individualizované výši, neboť i přes její modifikaci za použití kritérií předvídaných v § 31a odst. 3 OdpŠk nakonec žádné změny nedoznala. Na jednu stranu sice bylo namíste obecnou základní výši nemajetkové újmy snížit o 40 % z důvodu popsané skutkové a procesní složitosti řízení, avšak na druhou

stranu navýšit o 20 % pro zjevně zvýšený význam řízení pro žalobce, který navíc je obecně iudikaturou přiznáván každému trestnímu stíhání, a dále ještě o dalších 20 % z důvodu liknavého postupu orgánů státu, které se na vedení tohoto řízení podíleli, a to jak orgánů činných v trestním řízení, které evidentně předložili věc k projednání soudu, aniž by byla náležitě prošetřena (tato skutečnost plyne ze skutečnosti, že s tímto odůvodněním byla věc Vrchním soudem v Praze, poté co zrušil předchozí rozsudek soudu prvního stupně, vrácena státnímu zástupci zpět za účelem podstatného došetření relevantních skutečností), tak i věc samu projednávajícího soudu prvního stupně, jehož postup ve věci byl postížen řadou dlouhých období nečinnosti v řádu let, přičemž i to nakonec zapříčinilo, že posuzované trestní stíhání bylo z důvodu promlčení trestní odpovědnosti zastaveno, aniž by bylo s konečnou platností rozhodnuto o vině a trestu obžalovaných. Pro jakoukoliv další modifikaci zmíněné obecné základní výše nemajetkové újmy soud neshledal důvodu, když posuzované řízení probíhalo toliko na dvou stupních soudní soustavy, a to, zda obžalovaný bude v trestním řízení vypovídat či nikoliv, procesní předpis ponechává čistě na jeho úvaze, stejně jako účast na hlavních líčeních, kde jeho přítomnost není nezbytně nutně vyžadována, neboť v trestním řízení jsou to orgány činné v trestním řízení, jejichž úkolem je obžalovanému vinu prokázat bez ohledu na aktivitu obviněného (obžalovaného).

6. Uvedenou výši náhrady nemajetkové újmy v částce 196 916 Kč by však podle soudu prvního stupně bylo možné žalobci po právu přiznat jen za situace, pokud by se žalobci již v rámci zmíněného trestního řízení nedostalo jisté formy náhrady nemajetkové újmy navázané právě na porušení práva na přiměřenou délku řízení, za kterou judikatura Nejvyššího soudu považuje též zastavení trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti. Protože v tomto konkrétním případě se má dostat žalobci peněžní satisfakce nad rámec již zmíněného zadostiučinění poskytnutého mu v průběhu trestního řízení, soud prvního stupně jím dovozenou výši náhrady nemajetkové újmy právě z tohoto důvodu zkrátil na polovinu a žalobu shledal důvodnou právě jen co do jistiny ve výši 98 458 Kč. Spolu s touto jistinou pak žalobci přiznal též jím požadovaný zákonný občanskoprávní úrok z prodlení, jehož výši stanovil s implicitním odkazem na ust. § 1968 a 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve spojení s § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. a splatnost s odkazem na § 15 odst. 2 OdpŠk, když v uvedeném právním vztahu má stát postavení dlužníka, a tudíž i on se může se svým plněním ocitnout v prodlení, pokud svůj závazek v zákonem stanovené šestiměsíční lhůtě, počítané ode dne, kdy poškozený svůj nárok u žalované předběžně uplatnil, nesplní. Ve zbytku soud prvního stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl. O povinnosti k náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 3 o. s. ř. a žalobci, byť byl v řízení úspěšný jen zčásti, přiznal plnou náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení v souhrnné výši 14 968,70 Kč, neboť rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu.
7. Proti tomuto rozsudku, avšak pouze proti vyhovujícímu výroku o věci samé (výrok I) a akcesorickému výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení (výrok III), podala žalovaná včasné odvolání, neboť má za to, že v tomto rozsahu rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalovaná nezpochybnuje, že v žalobcem naříkaném trestním stíhání došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce trestního řízení, avšak na rozdíl od soudu prvního stupně má za to, že poskytla-li v rámci předběžného projednání nároku žalobci morální zadostiučinění v podobě konstatování porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené době, pak ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu promlčení trestní odpovědnosti se podle jejího názoru žalobci dostalo způsobilé, účinné a zásadně dostatečné formy odškodnění nemajetkové újmy, a tudíž závěr soudu prvního stupně, že v daném případě bylo namíste poskytnout žalobci též zadostiučinění ve formě peněžitého plnění, podle jejího názoru nemůže obstát. V tomto směru lze odkázat dokonce na již existující závěry Nejvyššího soudu plynoucí z jeho rozhodovací praxe. Je sice pravdou, že Nejvyšší soud připustil, že poškozenému, kterému se již v rámci trestního řízení dostalo jisté formy odškodnění, může být

nad jeho rámec přiznána též peněžní satisfakce, avšak pouze s ohledem na konkrétní okolnosti případu, které by nasvědčovaly závěru, že samotné odškodnění poskytnuté v průběhu trestního řízení se nejvíce jako dostačující. Žalovaná má na rozdíl od soudu prvního stupně za to, že tato podmínka v daném případě splněna nebyla. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce o uvedené řízení velký zájem neprojevoval. Odmítal vypovídat jak v rámci přípravného řízení, tak i při hlavním líčení před soudem, vyjma prvního líčení se jednání soudu neúčastnil a souhlasil s projednáním věci bez své přítomnosti, proti průtahům v řízení nijak nebrojil a po zastavení řízení z důvodu promlčení netrval na projednání věci, aby tím bylo najisto postaveno, zda byl trestně stíhán po právu či nikoliv. Medializaci případu přitom nelze přičítat žalované k tíži a závěr soudu prvního stupně o tom, že uvedené řízení de facto zapříčinilo konec jeho slibně rozvíjející se politické kariéry, nebyl důkazně podložen. Ve prospěch žalobce pak nebylo možné argumentovat ani možnou obavou z případně v adhezním řízení uplatněného nároku na náhradu škody, když poškozené Statutární město [redacted] v této souvislosti zůstalo pasivní a i přes výzvu se výslovně odmítlo k řízení se svým nárokem na náhradu škody připojit. I kdyby přeci jenom odvolací soud dospěl k závěru, že přiznání peněžité satisfakce bylo v daném případě namísto, je žalovaná přesvědčena o tom, že žalobci měla být přiznána peněžní satisfakce ve výrazně nižší výši, kromě jiného například i z důvodu soudem prvního stupně nezvažovaného sdílení nemajetkové újmy, neboť žalobce byl jedním ze 13 obžalovaných členů [redacted] respektive [redacted] Statutárního města [redacted] kteří tak společně s ním sdíleli obavy ohledně výsledku zmíněného řízení. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že i v této části bude žaloba jako nedůvodná zamítnuta a žalované bude přiznáno právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

8. Žalobce se k odvolání žalované nevyjádřil.
9. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadené výroky rozsudku soudu prvního stupně, včetně řízení, které jejich vydání předcházelo (§ 212, § 212 a odst. 1, 5 o. s. ř.), a poté co věc podle § 101 odst. 3 o. s. ř., ve spojení s § 211 o. s. ř., projednal v nepřítomnosti žalující strany, která nežádala o odročení jednání, dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
10. Soud prvního stupně svůj závěr o věci samé založil na aplikaci všech relevantních zákonných ustanovení, která v odůvodnění svého rozsudku též řádně citoval. Správně přitom poukázal na to, že podle § 13 odst. 1 OdpŠk se za nesprávný úřední postup považuje též porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Hodnocení přiměřenosti délky řízení či rozhodování se řídí kritérii, která ve své judikatuře formuloval ESLP aplikující Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb., přičemž v souladu s touto judikaturou je rozhodující především celková délka řízení. Soud prvního stupně taktéž správně přihlédl k tomu, že ESLP ve své judikatuře vychází z vyvratitelné domněnky, že nepřijatelná délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 26. 3. 2006 ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, odst. č. 93, nebo Kmec J., K výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení, Právní zpravodaj, srpen 2006, str. 12 a násl.), neboť újma vzniká samotným porušením základního práva. Jen zcela výjimečně se přitom nepřiznává zadostiučinění v penězích, neboť k případnému zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva lze obecně přistupovat jen za zcela mimořádných okolností, kdy je újma způsobená poškozenému zanedbatelná (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2010, sp. zn. 30 Cdo 763/2009, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 9179, případně usnesení téhož soudu ze dne 23. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 40/2009, uveřejněné v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 9547). Při výpočtu výše peněžitého zadostiučinění se pak zcela standardně uplatní již soudem prvního stupně popsaná metoda, kdy se vychází z určité částky za každý rok trvání řízení, přičemž pro poměry České republiky Nejvyšší soud považuje za přiměřené, jestliže se základní částky, z nichž se při určování výše přiměřeného zadostiučinění

vychází, pohybují v rozmezí mezi 15 000 až 20 000 Kč za každý rok řízení, a to za současného snížení částky na polovinu za prvé 2 roky trvání posuzovaného řízení. Základní výši odškodnění je následně třeba, jak rovněž správně v napadeném rozsudku zohlednil soud prvního stupně, upravit s přihlédnutím ke kritériím předvídaným v § 31a odst. 3 OdpŠk (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 30 Cdo 4889/2009, uveřejněný ve Výběru judikatury NS pod č. 604/2011).

11. V případě odškodňování nemajetkové újmy způsobené nepřiměřenou délkou trvání trestního řízení je dále možné uvažovat ještě o další formě zadostiučinění podle § 31a odst. 2 OdpŠk, které se může účastníku řízení dostat v rámci trestního řízení právě v návaznosti na porušení práva na přiměřenou délku řízení (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3867/2011), přičemž za takovou formu náhrady nemajetkové újmy lze vedle zastavení trestního stíhání z důvodu jeho nepřiměřené délky či z důvodu amnestie považovat též případ zastavení trestního stíhání z důvodu jeho promlčení, které nastalo v průběhu samotného trestního stíhání (k tomu srovnej, například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, in ASPI ID: JUD422793CZ). Obecně i sama tato forma náhrady nemajetkové újmy může být shledána způsobitým, účinným a zásadně dostatečným kompenzačním prostředkem odškodnění nemajetkové újmy vzniklé obviněnému (obžalovanému) nepřiměřenou délkou trestního stíhání (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1273/2014). Tento závěr ovšem nebrání tomu, aby s ohledem na okolnosti konkrétního případu byla poškozenému přiznána i jiná forma zadostiučinění, včetně relutární satisfakce, a to za situace, pokud se odškodnění, kterého se poškozenému dostalo v trestním řízení, nejeví jako dostačující. Avšak i v takovém případě nelze odhlížet od toho, že relutární zadostiučinění se poškozenému přiznává nad rámec zadostiučinění již poskytnutého v průběhu trestního řízení a částka představující peněžní satisfakci by tomu měla být přizpůsobena, neboli jinak řečeno částku vypočtenou dle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 58/2011 civ. (dále jen „Stanovisko“), je třeba s ohledem na tuto okolnost přiměřeně snížit (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2016, sp. zn. 30 Cdo 4689/2015).
12. Vycházejíc z výše uvedeného odvolací soud shledává správným nejen závěr soudu prvního stupně o důvodnosti požadavku žalobce na náhradu peněžité satisfakce co do základu, ale i jeho úvahy a závěry stran výše přiměřeného peněžitého zadostiučinění, k němuž dospěl na základě aplikace zmíněného Stanoviska, včetně jeho závěru ohledně důvodnosti požadavku žalobce na zaplacení zákonného úroku z prodlení.
13. Shodně jako soud prvního stupně je i odvolací soud přesvědčen, že délka trestního stíhání, byť bylo nakonec zastaveno z důvodu promlčení trestní odpovědnosti, v rozsahu 1,57násobku délky trestního řízení, které bylo posledním rozhodnutím prezidenta republiky o amnestii (abolici) ze dne 1. ledna 2013 na podkladě judikaturních závěrů ESLP označeno za již nepřiměřeně dlouhé, nepochybně zakládá též nárok na přiměřenou peněžní satisfakci, a to tím spíše, týkalo-li se stíhání osoby do té doby trestně bezúhonné. Navíc argumentuje-li žalovaná tím, že Nejvyšší soud ve svém rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 30 Cdo 843/2017, uzavřel, že konstatování porušení práva ve spojení se zastavením trestního stíhání z důvodu jeho promlčení zásadně představuje pro poškozeného způsobitě, účinně a dostatečně zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou délkou trestního stíhání, je třeba připomenout, že tak Nejvyšší soud učinil v souvislosti s posuzováním trestního stíhání trvajících necelých osm let, které se týkalo poškozeného (obžalovaného), který měl s postavením obviněného v trestním řízení velkou zkušenost a který dokonce byl v průběhu posuzovaného trestního stíhání odsouzen pro jiný trestný čin. Takový případ však s aktuálně posuzovaným případem nelze srovnávat.
14. Namítá-li žalovaná, že soud prvního stupně v rámci úvah o přiměřené výši zadostiučinění opomněl vzít v potaz okolnost, že žalobcem utrpěná nemajetková újma byla újmou sdílenou, neboť spolu s ním bylo stíháno dalších dvanáct spoluobviněných, posléze spoluobžalovaných,

což je považováno za okolnost redukcující výši způsobené imateriální újmy, pak ani v tom nelze žalované přisvědčit. Uvedené totiž neplatí tam, kde sice na jedné straně v řízení vystupuje několik účastníků řízení, kteří však následek nepřiměřeně dlouho vedeného řízení mohou pociťovat jako individuální nejistotu. Pak pouze z důvodu jejich společenství není na místě úvaha o snížení výše zadostiučinění jako individuální kompenzace (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 30 Cdo 3694/2011, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 12097).

15. Ve zbytku odvolací soud odkazuje na již zmíněné závěry soudu prvního stupně, s nimiž se plně ztotožňuje a které považuje za nadbytečné opakovat.
16. Odvolací soud proto napadený vyhovující výrok o věci samé jako věcně správný potvrdil (§ 219 o. s. ř.) a stejně tak postupoval i ve vztahu k akcesorickému výroku o povinnosti k náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně.
17. O nákladech odvolacího řízení odvolací soud rozhodl podle § 151 odst. 1, ve spojení s § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a contrario, neboť žalobci, který byl v této fázi řízení zcela procesně úspěšný, a tudíž by měl nárok na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení, žádné náklady nevznikly (písemné vyjádření žalobce k odvolání žalované, které bylo dodáno do datové schránky soudu až dne 23. 9. 2020, v 20:38:21 hod., odvolací soud v době vyhlášení svého rozhodnutí reálně neměl k dispozici, neměl o něm ponětí, a proto jej nejen v rámci odvolacího přezkumu věci samé, ale ani při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení nemohl vzít v potaz).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává u soudu prvního stupně a rozhoduje o něm Nejvyšší soud.

Praha 24. září 2020

Mgr. Tomáš Mottl v. r.
předseda senátu

[podepsáno zastupujícím členem senátu JUDr. Jiřím Körblerem z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu na pracovišti zapříčiněné realizací preventivních opatření souvisejících se šířením infekčního onemocnění COVID-19]